

Tilkendegivelse
af
3. juni 2010
i faglig voldgift FV2010.0049:

CO-industri (CO-i)
for
Fagligt Fælles Forbund (3F)
for
A
(juridisk konsulent Azad Cakmak)

mod

DI Overenskomst I v/DI
for
Vestas Towers A/S, Rudkøbing
(advokat Marianne Lage)

Uoverensstemmelsen angår, om en sikkerhedsrepræsentant efter længere tids fravær efter en arbejdsulykke ved tilbagevenden til virksomheden til arbejde i en anden afdeling fortsat var omfattet af afskedigelsesbeskyttelsen som sikkerhedsrepræsentant i den afdeling, hvor han inden arbejdsulykken arbejdede.

Klager har nedlagt påstand om, at indklagede skal anerkende, at A ved sin afskedigelse var omfattet af det opsigelsesvarsel, der følger af Industriens Overenskomsts § 6, stk. 1.

Indklagede har påstået frifindelse.

Sagen er forhandlet den 3. juni 2010 med undertegnede højesteretsdommer Børge Dahl som **opmand**. Sidedommere var forhandlingssekretær Mads Andersen, 3F, og områdeleder Jørn Larsen, CO-i, personalejuridisk chef Niels Grøn Fabech, DI, og underdirektør Niels Overgaard, DI.

Der blev afgivet forklaringer af A, tillidsrepræsentant Kim Henningsen, teamleder Søren Sten Nielsen, teamleder Michael Madsen, HSE assistant Ivan Christiansen og manager Inge Olsen.

Da der efter procedure og votering ikke blandt de partsudpegede medlemmer af voldgiftsretten var flertal for en afgørelse, skulle denne træffes af opmanden, som fremkom med en begrundet tilkendegivelse, hvorefter indklagede ved kendelse i sagen ville blive frifundet. Parterne var enige om at afslutte sagen i overensstemmelse med denne tilkendegivelse, som meddeles skriftligt.

Opmandens tilkendegivelse

Det må efter bevisførelsen lægges til grund, at den fælles forståelse under en sygesamtale den 3. april 2009 var, at A – efter en arbejdsulykke, en operation for diskusprolaps og flere måneders fravær – ikke kunne vende tilbage til montageafdelingen, hvor han havde arbejdet i 7-8 år og siden 2007 var sikkerhedsrepræsentant; arbejdet i montageafdelingen er fysisk hårdt arbejde, og hans læge havde sagt, at det ville udløse en ny diskusprolaps, hvis han fortsatte i samme job, og samtalen kredsede derfor om, hvorvidt der var mulighed for at finde et job til ham andetsteds i virksomheden eller ikke mulighed for tilbagevenden. Det må efter bevisførelsen endvidere lægges til grund, at det på mødet blev aftalt, at han skulle overgå til beskæftigelse i transportafdelingen, hvor der var en ledig stilling, og at der samtidig blev aftalt en opstartperiode. Da det viste sig, at han – efter opstart i

transportafdelingen den 14. april 2009 – (heller) ikke kunne holde til arbejdet i transportafdelingen, blev han den 2. juni 2009 sagt op med et varsel på 70 dage.

Da både ledelse og tillidsrepræsentant efter sygesamtalen den 3. april 2009 var af den opfattelse, at han ikke skulle tilbage til montageafdelingen, blev der den 28. april 2009 valgt ny sikkerhedsrepræsentant i denne.

Spørgsmålet er herefter, om A, der den 28. april 2009 ikke havde været fraværende fra montageafdelingen i 4 måneder, efter aftale permanent overgik til arbejde i transportafdelingen, eller om det – under bevarelse af sikkerhedsrepræsentantbeskyttelsen – kun skete på prøve for at se, om han kunne klare dette arbejde med tilbagegang til montageafdelingen og eventuel afskedigelse herfra, hvis det skulle vise sig ikke at være tilfældet.

Efter bevisførelsen, herunder navnlig det oplyste om baggrunden for valget af en ny sikkerhedsrepræsentant, må det lægges til grund, at A den 14. april 2009 efter aftale permanent overgik til en ny stilling i en anden afdeling. Han kunne derfor siges op fra denne stilling uden iagttagelse af de særlige opsigelsesregler for beskyttede medarbejdere.

Virksomheden skal derfor frifindes.

Børge Dahl